

ת"פ 67702/09/16 - מדינת ישראל נגד רפאל הסמן

בית משפט השלום בפתח תקווה

11 יולי 2017

ת"פ 67702-09-16 מדינת ישראל נ' הסמן

בפני כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם רפאל הסמן ע"י ב"כ עו"ד אורנית מרום

גזר - דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ב-19.9.16 נסעה הגברת נ פ (להלן: **המתלוננת**) ברכבה בסמוך לרח' בגין בראש העין. במקום בו הכביש היה צר, הגיע הנאשם כשהוא רכוב על אופנועו. בין הנאשם למתלוננת התגלע ויכוח על רקע השימוש בדרך. המתלוננת פתחה את החלון כדי להעיר לנאשם ובנסיבות אלה ירד הנאשם מהאופנוע פתח את דלת רכבה של המתלוננת וטרק אותה בחוזקה, לאחר מכן אחז בשערות ראשה של המתלוננת, משך אותן בחוזקה וטלטל את ראשה של המתלוננת ע"י משיכת שיערה. כתוצאה מכך נתלשו שערות מראש המתלוננת.

הצדדים הגיעו להסדר לפיו הנאשם יישלח לקבלת תסקיר, כאשר עמדת המאשימה למאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת ואילו ההגנה תטען לאי הרשעה לאור עבודתו של הנאשם.

לאור זאת הופנה הנאשם למתן תסקיר בעניינו.

מהתסקיר עולה כי הנאשם, כבן 57, ללא עבר פלילי, גרוש ואב ל-4 ילדים בגירים. הנאשם סיים 9 שנות לימוד ושרת שירות צבאי מלא, ועובד כצורף עצמאי בשתי חברות.

הנאשם מסר כי סבל מבעיות קשב וריכוז אשר לא אובחנו, למד בבית ספר מקצועי ונשר לצורך עזרה בפרנסת המשפחה. השתלב בעבודות צורפות לפני גיוסו. שירת כלוחם ולאחר שחרורו שירת במילואים כחובש קרבי. הנאשם חזר לעבוד בעבודות צורפות לאחר שחרורו במספר מקומות, ולפני כשנה החל לעבוד כעצמאי עבור 2 חברות. הוצגו שני מכתבי המלצה ממעסיקים בהם נאמר כי במידה ויורשע בפלילים לא יוכלו ככל הנראה להמשיך להעסיקו.

לנאשם בת שנולדה בהיותו בן 26 מקשר זוגי קצר ו-3 ילדים שנולדו לו לאחר נישואיו. הנאשם ואשתו התגרשו לאחר

21 שנות נישואין על רקע חילוקי דעות. כיום הוא מצוי בקשר זוגי חדש.

לגבי העבירה נשוא כתב האישום, הנאשם מסר כי נסע באופנוע עם בת זוגו כאשר המתלוננת פגעה בהם ברכבה.

הנאשם מסר כי המתלוננת החלה לצעוק ולהאשים אותו בנהיגה חסרת זהירות, ובתגובה הוא ירד מהאופנוע לדבר איתה ולהחליף פרטים. הנאשם טען כי המתלוננת קללה אותו וכי הוא חש כעס ועלבון, לאור תפישתו את המתלוננת כאחראית לתאונה.

הנאשם מסר כי המתלוננת היא שפתחה את דלת רכבה כדי לצאת לכיוונו והוא התקרב אליה ומשך בשיערה כתגובה לאלימות המילולית שהפנתה כלפיו. הנאשם מסר עוד כי בהמשך נרתע מהתנהגותו ועזב את המקום. הנאשם מסר כי הודה בכתב האישום במתכוונת הנוכחית לאור רצונו לסיים את ההליך.

הנאשם הכיר בחומרת המעשים, הביע בושה ותחושת אשמה וכן ביטא אמפטיה כלפי המתלוננת. הנאשם אף הכיר בכך שיכול היה לפעול בדרכים אחרות במהלך האירוע.

התרשמות קצינת המבחן היתה כי הנאשם התקשה להתמודד עם העלבון והכעס שהרגיש במהלך האירוע כאשר לכך התווספו תחושות הבהלה וההפתעה מהתאונה, ובמצב זה התקשה למתן את תגובתו ופעל באלימות כלפי המתלוננת.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם הינו אדם מתפקד, אינו בעל התנהלות אלימה בדרך כלל והעבירה הינה חריגה להתנהלותו הרגילה, ובנסיבות אלה לא הומלץ על העמדתו בצו מבחן.

במסגרת הערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום ובבחינת הנתונים שפורטו לעיל נמצא כי קיימת רמת סיכון נמוכה למעורבות אלימה וכן מידת החומרה הצפויה הינה נמוכה.

לאור האמור לעיל, המליצה קצינת המבחן על הטלת עונש של 120 שעות של"צ על הנאשם כעונש חינוכי ובמטרה להפחית הישנות עבירות. הנאשם הסכים לביצוע עונש זה וגובשה עבורו תכנית של"צ בהתאם. כן הומלץ על הטלת מאסר על תנאי (ככל שיורשע) ופיצוי למתלוננת.

לעניין ההרשעה, על אף חומרת העבירה, הומלץ על סיום ההליך ללא הרשעת הנאשם.

לעניין זה נלקחו בחשבון היות העבירה עבירה יחידה, הפגיעה הצפויה בשני מקומות העבודה בהם עובד וכפועל יוצא הפגיעה בפרנסתו, ותפקודו התקין בדרך כלל.

במסגרת הטיעונים לעונש הוגש תצהיר נפגע עבירה מטעם המתלוננת.

מהתצהיר עולה כי המתלוננת טוענת כי סבלה מפוסט טראומה לאחר האירוע, אשר תואר על ידה כאירוע מפחיד, בו נתלשו שערותיה ואשר בעקבותיו איבדה הכרתה ביום שלמחרת.

המתלוננת טענה כי חייה התהפכו וכי היא החלה טיפול נפשי ומטופלת תרופתית.

המתלוננת טענה כי לאחר האירוע היא החלה לסבול מפריחה בעור, ומבדיקות שעברה, ששללו תגובות אלרגיות, נמצא

כי מדובר באלרגיה שנגרמת כתוצאה מטרואומה. גם בעניין זה נזקקת המתלוננת לטיפול תרופתי, לדבריה.

המתלוננת טענה כי מאז האירוע היא אינה ישנה בלילות וסובלת מדכאון וחוסר סבלנות למשפחתה, כמו גם פחדים ממקומות הומי אדם.

המתלוננת טענה כי בעקבות האירוע עזבה את מקום עבודתה ב"X", כי לא יכלה לסבול שיחות עם אנשים שצועקים עליה, והחלה לעבוד בסטודיו C, שם מרגישה יותר בטוחה.

המתלוננת טענה כי היא מרגישה חוסר בטחון, חיה בפחד יומיומי ונועלת את הדלתות ברכב גם בנסיעה הקצרה ביותר וכן נמנעת מלהגיע למקום האירוע.

ב"כ המאשימה טענה בהתייחס לתסקיר שרות המבחן, כי לא ברור מה הפגיעה הקונקרטית הנטענת בהיות הנאשם צורף עצמאי.

נטען כי בתסקיר ישנה התייחסות לחוות דעת של מעסיקים של הנאשם בהם נכתב כי במידה והוא יורשע אותו מעסיק לא יוכל להמשיך להעסיקו, ומדובר במעסיקים שהעסיקו את הנאשם לפני שהחל לעבוד כעצמאי.

נטען כי גם אם מדובר במעסיקים הנוכחיים, לא ניתן לראות בכך פגיעה קונקרטית ולכן יש להותיר ההרשעה על כנה.

לעניין העונש, ב"כ המאשימה טענה כי שרות המבחן המליץ על אי הרשעה וכן המליץ על מאסר על תנאי ופיצוי, ומדובר בהמלצות שלא ניתן ליישמן ביחד.

לאור זאת, עתרה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי, פיצוי וקנס, זאת בהתחשב בהעדר עבר פלילי ובהודיית הנאשם וכן בלקיחת אחריות באופן חלקי לאור דברי הנאשם בתסקיר שירות המבחן.

ב"כ המאשימה טענה כי הענישה במקרים אלה של אלימות על רקע שימוש בדרך היא מחמירה ואין הצדקה להימנע מהרשעה, בפרט כאשר נדרש מסר ברור בכל הנוגע לאלימות מהסוג בה נקט הנאשם.

לענין תצהיר קורבן העבירה, נטען כי בחקירה המתלוננת אמרה: "הייתי למחרת בבית חולים, צרפתי לכם מסמכים, מחר יש לי תור לפסיכולוג ואני אביא עוד מסמכים", לכן אין מקום לטענת ב"כ הנאשם כי טענות אלה עולות לראשונה בתצהיר.

ב"כ הנאשם טענה כי בהודעת המתלוננת לא צוין עניין תלישת השערות.

צוין כי על אף ההסתייגות שהושמעה הנאשם אינו חוזר בו מהודאתו.

ב"כ הנאשם עתרה לאמץ את המלצות שרות המבחן ולהימנע מהרשעת הנאשם, בפרט בהתחשב בגילו המבוגר.

נטען כי מתחם העונש ההולם בעבירה של תקיפה סתם מתחיל באי הרשעה ומסתיים בהרשעה ומאסר על תנאי. נטען כי אין כאן אירוע מתוכנן.

לגבי הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה, ב"כ הנאשם טענה כי מתוצאת בדיקת CT שעברה המתלוננת עולה כי לא נמצאו ממצאים חבלתיים.

ב"כ הנאשם טענה כי הטענות שנטענו על ידי המתלוננת בתצהיר לא מגובות ולא הועלו על ידה בחקירותיה.

נטען כי הנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, הן תחושת סכנה שהוא חש לאחר שלהבנתו המתלוננת פגעה בו עם רכבה. ב"כ הנאשם צטטה מתוך הודעת המתלוננת עצמה, בשורה 10, שם נאמר כי הנאשם יצא מהרכב תוך כדי זה שהוא מושך לה בשיער וצועק: "את מנסה להרוג אותי, מה את עושה?".

כן ציטטה ב"כ הנאשם את דבריה של המתלוננת בעדותה תחת אזהרה, לפיה היא אומרת שהיא זוכרת שהנאשם אמר: "את רוצה להרוג אותי עכשיו באתי מבית חולים".

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם היה בדרכו לבדיקת מומחה רפואי מתאונה קודמת והוצגו לב"כ המאשימה אסמכתאות לכך.

כן נטען כי בתסקיר מצוין שהנאשם חש בהלה ותחושת עלבון, כמו גם כעס ותסכול עקב התאונה והאשמותיה של המתלוננת.

ב"כ הנאשם טענה כי המתלוננת נחקרה תחת אזהרה בחשד שירקה על הנאשם ובחקירתה אמרה: "עוד ריחמתי עליו עד עכשיו". נטען כי המתלוננת בעצמה הבינה את מצבו של הנאשם בעת האירוע ושינתה את התייחסותה אליו כאשר היא נחקרה בחשד שירקה עליו קודם לאירוע.

נטען כי סיטואציה כזו משנה את התמונה מבחינת הנאשם, שכן לא מדובר במי שבא ישר לפגוע במתלוננת, אלא במי שהיה במצב מאוד פגוע ודרוך.

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם הבין שעשה טעות והתנצל, כפי שעולה מחקירתו, הוא לא ניסה להתחמק ומיד לקח אחריות.

ב"כ הנאשם טענה לעניין הרשעה כי הנזק שעלול להיגרם לנאשם הוא משמעותי, שכן מדובר באדם שאינו צעיר בעוד שתחום עיסוקו, צורפות, הינו תחום צר ומצומצם.

הוגשו מכתבים מטעם שני מעסיקיו של הנאשם אשר מכירים אותו שנים רבות, ולאחרונה החלו להעסיק אותו כעובד שכיר, ולפי האמור בהם במידה ויורשע הנאשם לא יוכלו להמשיך להעסיקו.

נטען כי הלכת **כתב** הורחבה באופן כזה שכיום לא צריך להוכיח נזק ממשי, אלא מספיק נזק פוטנציאלי, בעוד שבמקרה זה הוכח קיומו סיכון ממשי לנזק קונקרטי.

ב"כ הנאשם טענה כי קיימים שיקולים רבים המצדיקים אי הרשעה במקרה זה, ובהם נטילת אחריות מלאה, סיכויי הישנות נמוכים, היות העבירה אירוע חריג לאורחות חייו של הנאשם, הבעת צער חרטה ובושה, ויכולת לבטא אמפתיה לנזקים שנגרמו למתלוננת.

בנוסף נטען כי יש להתחשב בכך שמדובר בעבירה יחידה לנאשם שהינו כבן 57 ואשר תפקד לאורך השנים באופן תקין

ואף מעבר לכך - שרת שרות צבאי מלא ושירות מילואים, קיבל אות מלחמת של"ג, ואף התנדב במשמר האזרחי.

נטען כי לזאת יש להוסיף את הערכת שירות המבחן כי הנאשם אינו בעל דפוסים בעייתיים המצדיקים את השתתפותו בטיפול.

ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה רלוונטית.

בע"פ (מחוזי ב"ש) 1061-09-11 **גבאי נ' מד"י** הורשע הנאשם, כבן 50, בעבירת איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. בית משפט השלום גזר על הנאשם עונש של"צ, מע"ת ופיצוי למתלונן.

הנאשם הגיש ערעור על הרשעתו בדיון ובית המשפט קיבל את הערעור לאור מכתבי מעסיקיו לפיהם באם יורשע יפוטרו מעבודתו, וכן בהתחשב בכך שמדובר בעבירה יחידה ובהתנהגות שהינה חריגה להתנהגותו הנורמטיבית בדרך כלל.

בת"פ (שלום ים) 6013-11-14 הורשע הנאשם בשתי עבירות של תקיפת בן זוג.

בית המשפט ביטל את הרשעתו של הנאשם לנוכח עבודתו של הנאשם כמרצה, כאשר לדברי הנאשם הרשעה עלולה להביא לפיטוריו והן בהתחשב בהיות העבירות עבירות יחידות ולאחר שהנאשם נרתם לטיפול והחל בהליך שיקומי.

בת"פ (שלום ת"א) 35302-11-09 **מד"י נ' מנגל** הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש במהלך שימוש בדרך. בית המשפט ביטל את הרשעתו של הנאשם לאחר שנאשם והמתלונן השתתפו בהליך צדק מאחה שהצליח, וכן בהתחשב בהיות העבירה עבירה יחידה לנאשם המתפקד באופן נורמטיבי, והנזק האפשרי לעבודתו.

לאור האמור לעיל עתרה ב"כ הנאשם לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהשית על הנאשם עונש של"צ ופיצוי למתלוננת.

הנאשם ביקש לומר את דברו בדיון.

הנאשם הביע צער והתנצל על ביצוע העבירה.

הנאשם טען כי מעולם לא נהג באלימות ולא הרים יד ומדובר בהתנהגות חריגה לאופיו.

דין

הערכים הנפגעים הינם שלמות גופה, בטחונה ושלמות נפשה של המתלוננת. במקרה דנן, רף האלימות שהפעיל הנאשם היה בינוני, אך הנסיבות הן מחמירות - חילופי דברים בין נהגים על רקע שימוש בדרך, אשר הנאשם הסלים אותו במפתיע וללא הצדקה לאלימות פיזית, כאשר האירוע גרם למתלוננת גם פגיעה נפשית לטווח ארוך, הנותנת אותותיה בהתנהלותה היומיומית.

בנסיבות אלה, איני רואה מקום להימנע מהרשעה. האינטרס הציבורי הוא להוקיע עבירות אלימות על רקע ויכוחי נהגים על השימוש בדרך, והקלת ראש באירועים כאלה, הפוגעת באופן אקראי במי שנקלע לתאונה או כמעט תאונה ההופכת

לתקיפה אלימה, תגרום לתחושת חוסר בטחון אישי בכבישים, ותפגע בשלום כל המשתמשים בדרך.

לפיכך חובת בתי המשפט היא ליצור הרתעה הולמת מפני עבירות מסוג זה, גם אם מבצען הינו אדם נורמטיבי שאין לו נטיות אלימות בדרך כלל.

בנוסף, לא שוכנעתי כי לנאשם, שהינו צורף עצמאי, אכן תיגרם פגיעה תעסוקתית בלתי מידתית אם תעמוד ההרשעה על כנה. המעסיקים שמכתביהם צורפו אינם הגופים הבלעדיים עמם עובד הנאשם, ומדובר בעסקים פרטיים שלא חלה עליהם כל חובה חוקית להימנע מלהמשיך לעמוד איתו בקשרי עבודה, לנוכח ההכרות הממושכת בין הצדדים.

לאור נסיבות הקולא המתוארות בתסקיר, אני מקבלת את עמדת המאשימה וגוזרת על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת אלימות.

פיצוי למתלוננת בסך 5,000 ₪.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד יום 1.9.17.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ז תמוז תשע"ז, 11 יולי 2017, במעמד הצדדים.